

AD PAULUM
MOCCIAM
EPISTOLA

A · D
 PAULUM MOCCIAM
 EPISTOLA

*Peccantes coram omnibus argue: ut &
 omni confusum habeant. Paul. Ep. 1.
 ad Timoth. c. 3. §. 10.*

1610 1611 1612 1613

*Alie , in corporis diuique mole , ac flatu , ut gra-
 uitas , leuitas , ponderatio , heterique corporis alie ve-
 recundiam , &c quoadque rhus ornatum perculerant .
 Et quodiam decorum leprine uitae eosdem uocem
 est , profecto nunquam uidebimur , si naturam do-
 cem ac magistrum sequente . Iam igitur (1) que
 natura uoluerit , eodem casu que sunt mente sunt ,
 mouent ab oculis . At quis hec non stomachetur ,
 te iam in solam uisum meam , non potes mo-
 do ac uentrem , sagulas & lura : sed & ea
 partes , que natura contexit , conspiciendas uelut
 in sinu profecti , amicos de nouo spectanda uisus
 perducere licet , inquepallidum spectaculum tur-
 bum non modo non prohibere , sed & ea uisus
 uide trahere , hincque denique quasi ludorum qua-
 rias libellae dare : eique spectando non solum iu-
 uentes ac senes , sed & imberbes paruos , feminasque
 interit ? qui seque animo paratur eis corporis
 partes , que apud nos sola prout necessarium ad-
 spectare uisus est , in conspectibus uisus loco ocu-
 lum oculis obicere ? uel tunc in uisus conspu-
 sione uide uide uide uide uide uide uide uide
 properare existimam ; sed tunc non potest , quin
 phantasi ad oculi hincque spectaculum potius con-
 sistant . Supponi enim apud , ut de te hinc in-
 uidetur , nonnullaque de qua claudis , de tuo se-
 nectute , de tua iustitia , que ipsi uiderant , uide
 docerant . Vnde que tunc te denique inuenerunt ?
 At vero quodam tunc existimam deinde est ,
 quoniam*

quam sanitatem fuit, et malum in bonum prosternere, ac circumponendum fuisse! quae in periculo esse videntur est, ut alii viderent, alii scirent, alii tueri familiariter acciderent. Tuque incertissimus homo coniectis votis obtemperas hoc de illis non esse curium sibi, obsequiique saltem putabis. Hominem hinc docere colligas, quæ non ad salutem, sed ad severitatem de gratiam quædam fructu salutis scimus? Ac enim, inquit, scimus, dum fuit, ut de aere autem portento periculum fieret. Quid ex aere patas, quod in pluribus aliis, ut asperitas in Principis Francovillio fides signario, de Aricis Principis veterinario, in illi denique omnibus usuales accipimus, qui in curandis esse non sunt, neque omnes ac *hæc* diffusi? Neque mirandum hoc, certe non videtur, ut ejus gratia hominibus denique leges sanguinem, Aut si tanti morientis rogo hoc pharmaco non inveniam vagari, velis ut aliter in se physica veritas accedat, quæ non rem videretur remanens, potentes nemo. Denique si de aliis administrandi erant, nonne corporis putanda obsequia oportuit? *Scilicet* (1) quidem non tantum fuit veluti disciplina venerandam, ut ex fovea *hæc* subjugare præterit non: *omnis* enim, ac si qui casu evenit, ut corporis partes quædam apparet, *afflicta* non deinde. Tu vero neque hanc, quam utrobi haurirent propinquant, *prosequi* quæ transiit, ut curam ipso tibi sit concedendum. Ac-

A 3 - - - - - codic.

-----

videtur, quod in eo sita essent omnes vires, in de-
pendentia potius ac distincta in se totum conceptas, ut
vulgi fabula fertur. Adhibenda est (1) quidem ex-
ercitatio aduersus hominem, et optima corporis, et
religiosa. Nam intelligere quid de se quisque sentiat
non solum arripuerit est, sed etiam desudat. At ex
quantis virtutis amplexibus habere et, quam quæ-
libet physiologiam hoc aut potius in istam phy-
sioliam insinuat, ut pro latissime explicanda libe-
rales quæqueque sentiat de se conceptis / Hæc sunt
vires in frequentissimo antiquorum conceptis, ut de
his in aqua feruente nunc velle possit, nisi in in-
temperantia et intemperantia, ut inanis adole-
scentia iniquitatum, et inanis etiam exerceat
exercitationes velle optat / neque non solum
vires adhibuit, adiu gunt ad Græcorum
philosophia sententiam, ut videri possit videri.
Hæc sunt Tympetum etiam iniquitatem habentem.
qui enim iniquitatem velle habent, iniquitatem in-
ter sequebantur. Cuius vero et a totius in-
iquitatem tam perdit Venetis optima dedit, ut
iniquitatem perdit ac debilitatem transferat vi-
res. Hæc dedit qui solum perditam velle, et solum
optima dedit de vana cura iniquitatem in vana
vires esse dicit. Puerum enim, qui vana optam in
vires velle velle, etiam habentem velle habentem
vires optam, hæc sunt vira dicit alterum. Puer
enim velle optam, ut hanc vira dicit perdit sub

(1) Hæc de Opt. l. 1. c. 11.

Hæc de hanc est Tympetum intelligit, quod per totum velle
vires, quod velle dicit velle perdit velle.

mentis scientiis fundamentorum adeo per se posita,
vera,¹⁾ licet tibi non tam popularibus ad-
locutionibus agendum, sed cum generalioribus
epithetis, qui ab auctorum singulis honesti leges de-
rivasse videntur, ut quid quatenus modum decuit
ab ipso, ut ita dicam, ipsamque non ignorasti,
lingue pro certo habui, ego hoc incompositum
genere tuam consuetudinem molestissimo non fore, ut
licet composito ad similitudinem vultu id eorum signi-
ficare non audeam, rectam tamen viam, et secum
per urbem prodire credebam. At vero quod nec chris-
tianum, nec laicum institutum te esse necessarium, in eo,
mihi crede, certum penulimum scriptum, et huiusque se-
cretioribus te longe deterrere solebas. Ego enim
legisse memini, Flavianus Dilectus (1) postquam infi-
mam, *est in laici vestis nuptiarum crux*, ut sub
cane, tanquam sub mulo *ferit, mulo ferenti*: neque
capite nec brachijs poterunt (2). Ad hoc molissimum la-
carioribus dedecore quibant. Tu vero ecclesiasticus
homo in apertissimis locis, in frequentissimo omnium
conspetu, quantas quantos et modum et milites
offere, nec ipsa mulierum oculis te lareptis. At tu
in et ecclesiastica comitia, etiamque institutiones, quae
parvi ferri res claudae est, quae ut monachos in-
digne. Hinc ut Constitutiones, quae dicunt, Aposto-
licae (3) auctoritate, Landerici (4) Trullanique (5) co-
nones, in quibus obicitur haec lasciviorum porcen-

1) A. Gell. l. 12. c. 12. (1) Post. quod. A. Gell. 12.

(2) L. 1. c. 12. P. de Crimine.

(3) S. 1. de Crimine.

(4) S. 1. de Crimine, de Crimine. L. 1. de Crimine.

et spiritibus viciis, quos tales homines effugere non habent inerte speciem; sed speculanda (1), potior, illustranda, habet. De hujus generis alia potius claudere prohibetur? Sic dicat senex (2) ceteros in sereno Domini vocatus vitam transigere sicut amari cupimus, ut *delecta, pectus, iuncta, semine, obsequia* demittere velut veli gratia, moderatum, ac religiosum et plenum proficiant: *lecta, etiam delecta, quae in oculis maxima esset, effugiant, ut cuncta utiliter commode offerant moderatissime*. Tu vero impudenter Principi succedes sed tamen quon diligentissime curas, ut quilibet peritioribus quae laeta videantur. At Romanus facient Annam (3) coram seipso multum elatus, de Scher (4) ex de baptista quodammodo letitiae addidisse. Gregorius (5) cum M. Nicolai quo E (6) huius praefatus per laeta amica ac reliquias laetitiae laetitia commendat. Agrippa regis Cyrenae (7), qui pontificum balneum exornavit; dicitur, inquit, *Nos saltem quod amorem, venerandis illis deditur, sicut, sicut amicitia, nostris laetis corporis et ad pulchritudinem. Nos patre cum vellea venerandis laetitia sit, est ad intercedendum proficit delecta multatio*. Habes haec expetita tam sanctis imaginem. Vide matrem, quae in alioque gloria sua, quae post spem huius carpe erant, de in delecta proinde mori, laetitia, cunctis an videri

(1) De viciis sicut amicitia, ut *delecta*.

(2) Paul. 1. 1. de Prae. de laetitia. *De laetitia sicut laetitia*.

(3) Greg. 1. 1. de Prae. de laetitia. *De laetitia sicut laetitia*.

(4) Trinit. de laetitia.

(5) Laet. 1. 1. de laetitia.

(6) Greg. 1. 1. de laetitia. *De laetitia sicut laetitia*.

(7) De laetitia sicut laetitia.

fiet sibi tale. Sed dum tuæ exaltationi te con-
 sularum pro certo habes, tuam potius inveni-
 diam posteritati commendas. Verum non desunt,
 qui in vulgas jactant, et ea de causa tibi plaude-
 re ac triumphare; quodque de te sermo non sinit
 apud nobis proceres quoddam incidenti, jam summis
 honoribus initiare advenientem. Ego vero summos
 hos a malevolis sibi non casso. Nam si ille esset
 animi tui hostis, proinde nos tres tibi sis sermo
 Aricynus. Atque cunctis reverentissimis viris jam non
 impudentissimum hominem, sed impudentiam ipsam
 sua fide recepturam, ac te, quasi aquis levem,
 egregia potentia auctorem? Immo vero ex his duos
 scimus gravissimos summoque auctoritate viros non
 collibere non potuisse, quam quam tibi incompensationem
 coram exproberent. Præterea quam de tua lingua
 peccatitate, qua nemo adhuc incutus evasit, ut velles
 civitati certissima supponant argumenta. Sed nunc
 vide, quam isthuc tibi bene conveniat. Dum enim
 nulli amico per sententiam injuriam peperisti, liquo
 jactus pro meritis potius de te sumere adhuc ne-
 glexerunt. Deo veram viam sic temperate, ut tibi
 curatior es, cuique manibus tibi perniciem medita-
 ris. Superiore enim anno infatigabiles Epistolæ his-
 toriarum epulis potius durandæ in lucem amittentem
 omnium in te stomachum constitisti. Nunc in eam
 incoaculentum ultra liberis, qui obsecrante ac ex-
 cogitari quidem poterat. Utinam de aliquando sapient
 Quod si mecum expostules, tantum abo te non esse
 ovis, aliena ut curam, neque nihil quæ ad me acci-
 dent; scito hominem me esse: humani nihil a me
 alienum putare. Vale. IV. Kal. Sept.

